

Kissné Kustor Franciska

Alku az Álommanóval

(mesék, gyermekversek)

Loló és Lió

Szép is, ha a vágyak teljesülnek. De számomra és biztosan sokak számára is az oda vezető út sokkal fontosabb. Ez a remény és a vágyakozás útja: hogyan lesz, ha majd megkapom, megveszem, elnyerem, elérem?

Minden este izgatottan ágyba bújni, s a képzelet teremtő erejét hívni segítségül. Néha úgy tűnik, mintha az álmunk csak karnyújtásnyira lenne. Hányszor, hányszor átéljük ezt felnőttként is! Hát még egy gyermek, akinek még nincsenek anyagi korlátai! Nem ismeri a pénz értékét és hatalmát.

Így volt ezzel a kicsi Loló is. A szőke, tündéri, kis teremtés álma egy kiscsikó volt. Becsukta égszínkéék szemét, s látta futni a lovacskát. Ki tudja, ezt a végtelen szeretetet a lovak iránt ki lopta bele kicsi kis szívébe.

Fürdés után lovas könyveket nézegetett. Pónis meséket olvastatott fel magának. A játékbolt összes színes farkú pónijával rendelkezett már. De ez sem volt elég. Toppantott apró kis lábacskaival, s a négy évesek minden eszközét bevetette: könyörgés, sírás, hízselgés, dac. Meg akarta kapni minden áron a vágyott állatot.

A hónapok teltek, szülei pedig úgy hitték, ez csak múltó szeszély és elfelejti a lovacskát. De Loló hajthatatlan maradt, minden ünnepre csak lovat szeretett volna kapni ajándékba. Elérkezett december hava, a befelé fordulás időszaka. Ünnepi fények ragyogtak az egész városban.

Loló éppen hazaérkezett az óvodából. Szülei furcsán viselkedtek, mintha titkolnának valamit. Loló kicsi volt ugyan, de megérezte ezt. A gyermeki lélek a legfinomabb hangszer, ezért nem mindegy, ki és mit játszik rajta!!!

– Gyere kicsim, vedd a kabátodat, nézd meg, mi van hátul a kertben!

Loló arca kipirult, szőke fürtjei még kisebb csigákba göndörödtek az izgatottságtól és a kíváncsiságtól. Ott hátul a kertben, ott volt a megvalósult álmom, amit már annyiszor lejátszott a gyermeki fantázia. A kis fehér lovacska ott állt a szürkületben. A kislány hozzárohant, s csak ölelte, ölelte a kis póni nyakát végtelen szeretettel.

– Adj neki nevet! – mondta ismét édesanyja. – Ő már hozzád tartozik.

– Lió, mert ez a név hasonlít az én nevemre – mondta a kislány, s megtörölte könnyes szemecskéjét.

– De az állat nem játék – mondta kissé meghatótan, tündérméje örömét látva az édesapja. – Lió olyan,

mint egy kisgyermek, gondoskodni kell róla. Ételre, italtra, melegre van szüksége. Tisztán is kell tartani, hogy ragyogjon a szőre.

